

FLYGVAPNETS STIL

Med STIL menar jag allt det som kännetecknar en person, eller ett förband, det yttre, det man ser och hör - hållning, klädsel, takt, sätt att tala, skriva och att hälsa, skick till bords, i rum och ute;

det inre, som återspeglar det yttre, och alltså är grunden för stil.

Om jag säger att flygvapnet skall ha stil, så menar jag god stil.

För flygvapnet är effektiviteten i luften det väsentliga. Hur den nås är kanske av mindre betydelse. Kan den nås utan stil skulle sådan strängt taget vara obehövligen.

Men stil påverkar effektiviteten, och dessutom har den en annan betydelse. Genom stil blir man respekterad, uppskattad och kanske unnad fördelar - även i ett land, där avundsjuka lär vara vanlig.

Våra reglementen och instruktioner innehålla vissa regler om disciplin och uppträdande, som bl a syfta till stil, men de täcka icke allt det, som fordras därför. De ingiva icke heller känslan att stil bör vara en glädje och rättighet och icke en "skyldighet" (jfr soldatinstruktion om flygsoldatens "skyldigheter").

Att fostra en försvarsgrens personal till de höga inre egenskaper, som framskapar stil, kräver ständig verksamhet av alla goda krafter. En enstaka maning som denna kan endast bli en liten påminnelse om dessa egenskaper:

Viljan och förmågan att göra vårt vapen förstklassigt.

Stolthet över detta vapen och därmed dess uniform - men ingen "mallighet".

Lojalitet mot vapnet, förbandet, cheferna och kamraterna.

Hög moral med allt vad det innebär av mod, framåtanda, rättrådighet, ansvarskänsla.

Men en synlig bättre stil kan ernås på kortare tid, om vi vill - i befälsskap, hälsning, uttrycksätt, hållning, klädsel.

Föredömligt befälsskap är ett villkor för hela förbandets stil.

Hälsning skall göras på ett och samma sätt, korrekt enligt instruktion, och icke olika alltefter grad, sysselsättning och ålder. Den skall icke göras med mindre "kläm" av en civilmilitär, av en äldre (kanske mycket äldre) underordnad gentemot en yngre överordnad, av en general mot en hälsande menig, av vår personal gentemot arméns och marinens, mellan två goda vänner eller mot civila bekanta. En obönhörligt invänd stil i hälsning eliminerar stillösa varianter. Stilen bör dessutom präglas av glädje och ej surhet - man bör vara glad över att hälsa och därmed främja sammanhållning. När man träffas inomhus eller utomhus utanför gatuvimlet främjar man känslan av gemenskap genom att samtidigt utväxla "goddag (osv)".

Slang och vulgärt språk höjer i längden ingen till "karl".

Till korrekt uttrycksätt hör att korta svar (ja, nej, inte än osv) åtföljas av den överordnades titel. Vänskap får ej förhindra korrekt uttrycksätt i tjänsten.

Hållningen skall präglas av frimodighet - men också korrekthet - hänsyn och hjälpsamhet. De som vill sova skall få sova. Prat och buller i sovrum, korridorer och logement på natten skall förhindras. En frimodig hjälpsamhet i allmänna livet skapar good will.

Ovårdat - och i regel för långt - hår är f n ett särmärke för ungdomen. Det och sättet att bära mössan är f n det minst korrekta i flygvapnet. Mössan skall icke bäras på nacken utan så, att skärmen är just över ögonen (skärmens syfte).

Det verkar, som om det i tiden funnes en allmän motvilja mot stil och som om detta hämmar även flygvapnets. Det bjuder emot att hälsa glatt och korrekt, att vara artig, att vara korrekt på gator och bland folk. Äldre underordnade uppträda icke mot yngre överordnade lika korrekt som förr. Det beror kanske mest på blyghet inför andra, även kamrater. "En ann är så god som en ann", och en hälsning med glädje, en artighet, en hjälpsamhet kan tagas som inställsamhet, eller räddhåga, eller underdånighet.

En gemensam stil, som vi alla i flygvapnet omhulda och som blir en naturlig gemensam vana, kan underlätta att få bort de komplex, som försvårar den. Kanske ser några med förvåning på den, kanske skrattar någon åt den, men bara i början, om stilen är allmän. I längden kommer den att uppskattas och inge förtroende.